

Boven elke Psalm staat in deze uitgave in rode letters een soort van 'titel', meestal de eerste regel van de Psalm. Wat is de reden daarvoor?

Het Boek der Psalmen was het liedboek van het volk Israël. Er waren bepaalde gedeelten die bij bepaalde gelegenheden werden gelezen of gezongen en die ook als zodanig werden aangeduid (te denken valt aan het Hallel, dat bij de grote feesten werd gezongen, maar ook andere psalmen). Dat impliceert dat er altijd een vorm van verwijzing nodig is geweest.

Van verwijzing lijkt sprake in 2 Kronieken 7:1-3; Psalm 100, 118 en 136 komen dan in beeld. Veel joden kenden de Psalmen uit hun hoofd; de eerste regel riep moeiteloos de hele Psalm op. Dat gold ook voor Jezus. De luide uitroep van Jezus aan de martelpaal, 'Mijn God, mijn God ...', was in feite het eerste vers van Psalm 22; waarmee hij niet alleen dat eerste vers het zijne maakte, maar de hele psalm op zijn verschrikkelijke situatie betrok.

Met die overwegingen in gedachten is bij de presentatie van de Psalmen nagedacht over de aanduiding, de identificatie. Natuurlijk was het psalmnummer zonder meer nodig, dat is vandaag de dag voor velen de referentie. Maar in aansluiting op het bovenstaande is ook gezocht naar een tekstuele identificatie, een soort titel. Daarvoor is in de meeste gevallen de eerste regel gebruikt, een betekenisvolle refreinregel, of een thematische versregel. Door dezelfde kleur toe te passen als voor het psalmnummer, rood dus, wordt duidelijk gemaakt dat er een overeenkomst in functie is, de herkenbare aanduiding van de psalm. De vertaalde tekst zelf is in het zwart.

De prachtig verzorgde KBS-vertaling van de Psalmen van 1982 gebruikt vergelijkbare aanduidingen als opschrift, zij het dat dat geen meerkleurendruk is (zie bladzijde 11 aldaar).

Laatst bijgewerkt: 23 april 2010